

[Elisabeth Bruun Olesen]

Derfor vil VS stemme imod det forslag, og jeg kan sige rent ud, at det, sådan som det er opbygget med en skellen mellem boliglån og andre lån, aldrig vil kunne danne udgangspunkt for en rigtig og ordentlig rentefradragsreform. En sådan må Socialdemokratiet, SF og VS se at blive enige om.

Hvad de andre forslag angår, kunne der såmænd godt være noget hist og pist, som var værd at diskutere. Faktisk er det da ganske klart urimeligt, at kontantbetalingskunder skal betale for andres rentefri kredit, men på den anden side kan disse regler om køb på kredit og stempelafgift jo ikke undgå at gøre det vanskeligere og dyrere for de dårligst stillede at købe nødvendige ting.

Hr. Erhard Jakobsen erkendte jo rent ud i går, at der er fattigdom i Danmark. Dette vil gøre det værre at være fattig, for vi tror, at disse regler i nogle tilfælde ganske enkelt kan afskære den dårligst stillede del af befolkningen fra at få nødvendige anskaffelser, det være sig et TV-apparat, et komfur eller de nødvendige vinterstøvler til børnene. Vi mener faktisk, at det er noget, alle mennesker burde kunne få. At det så er dårligt, at en del af befolkningen er nødt til at købe det på afbetaling, fordi dens økonomi er klemmt i stykker af denne regering, og ikke fordi man er glad for afbetalingsordninger, er et helt andet og meget mere grundlæggende problem, som dette her ikke bidrager til at løse. Et bidrag til det ville derimod være en højere mindsteløn og en kraftig social genopretning.

Vi tror ikke på, at dette her vil fremtvinge en specielt øget opsparring for de dårligst stillede – naturligvis ikke – for når man er lavtlønnet og har haft et reallønsfald gennem de senere år, er det en form for teoretisk debat, man overværer her i Folketinget. Spørgsmålet om opsparring er for mange mennesker i dagens Danmark ren teori, men selvfølgelig er det muligt, og selvfølgelig kan man politisk bestemme sig til, at regeringen tvinger de dårligst stillede og de lavtlønnede til at forbruge endnu mindre, men her må jeg klart sige, at VS ikke kan acceptere noget sådant. Vi mener ikke, at det er den almindelige lønmodtager, som har haft et reallønsfald, der har været årsag til eller den dag i dag er årsag til underskuddet over for udlandet.

Derfor vil jeg generelt om lovforslag nr. L 6 og L 8 sige, at der er detaljer, der kunne diskuteres i sammenhæng med en social gen-

opretning, men helheden og sammenhængen gør, at vi siger et samlet og et klart nej.

Lovforslag nr. L 14 om stop for markedsføring og ydelse af rentefri kreditordninger kunne VS godt have megen sympati for, og det vil vi overveje, men vi siger nej til helheden.

Arne Bjerregaard (KRF):

Jeg er ked af at måtte tage ordet her uden for ordførernes rækker, men jeg må sige, at jer er enig i sigtet med lovforslagene, jeg er enig i de initiativer, som tages, fordi de er nødvendige af hensyn til den økonomiske udvikling. Jeg har lyst til også ved denne lejlighed at fremføre, at jeg allerede i 1983-84 udtalte, at det er nødvendigt med en styring af byggeaktiviteten, og at det er nødvendigt at styre det private forbrug i fremtiden, hvis vi ikke vil løbe ind i nye alvorlige økonomiske problemer, og det er jo netop det, som vi er løbet ind i. Jeg erkender også, at jeg ikke dengang ville være med til at sige, at alt var såre godt, og skabe en optimisme, som der ikke var så megen, tror jeg, grobund for, som man gav udtryk for, for netop derved skabte man det overforbrug, som vi nu konstaterer, fordi folk troede, vi nu er ude over alle problemer.

Vi gør det rigtige på det forkerte tidspunkt eller næsten altid for sent. Det rigtige i disse forslag er at bremse fremtidens forbrug, men det er ikke rigtigt at straffe dem, som man ikke i tide ville sige til at vi må bremse forbruget.

Derfor er jeg nødt til at sige, at jeg vil ikke være med til at ramme dem, som i tillid til gældende lovgivning har indrettet sig på en bestemt måde med hensyn til deres låneoptagelse. Jeg finder det ikke rigtigt, at jeg, fordi jeg har optaget 300.000 kr. i lån med pant, skal slippe for en skat på 8.000 kr., medens min nabo, som ikke har fået dette pant, skal betale. Det er ikke retfærdigt, og det kan ikke være rimeligt, for vi har handlet ud fra de samme interesser, nemlig at skaffe os nogle forbrugsgoder, men jeg slipper, og side- manden skal betale.

Derfor er jeg altså nødt til at sige, at jeg ikke kan medvirke til, at dette kommer til at virke for lån optaget før den 7. oktober 1986.

Lenger (SF):